

VŠEZNÁLEK

Školní akce
Pranostiky
Básnička
Úspěchy v soutěžích
Osmisměrka
Vtipy

Obsah / Úvodník

- 2.....Úvodník
- 3.....Školní akce
- 4.....Školní akce
- 5.....Školní akce
- 6.....Školní akce
- 7.....Pranostiky
- 8.....Básnička
- 9.....Významné dny
- 10.....Úspěchy v soutěžích
- 11.....Úspěchy v soutěžích
- 12.....Úspěchy v soutěžích
- 13.....Úspěchy v soutěžích
- 14.....Úspěchy v soutěžích
- 15.....Osmisměrka
- 16.....Vtipy

A už je to tady, poslední číslo Všeználka a taky dlouho očekávané a zasloužené prázdniny. Pátáci si přišli prohlédnout budoucí působiště a už se jistě těší na nové spolužáky a učitele. Devátáci mají podobné starosti, až na to, že oni naši školu opouští a vrhnou se do neznámých vod v podobě středních škol a učilišť, která se nacházejí často i ve vzdálenějších městech.

Doufám, že si všichni přes prázdniny pořádně odpočinete a naberete síly. Úspěšné zakončení školního roku 2014/2015 Vám přeje

Všeználek

Ivana Směšná

Školní výlet 8. A

V září jsme si měli připravit prezentace o tom, kam bychom chtěli na školní výlet. Více prezentací se týkalo našeho hlavního města. Všechno nachystáno? Objednáno? Nabaleno? Jedeme! 1 a 2. června se žáci 8. A vydali na školní výlet do Prahy. V 7 hodin ráno jsme se místo do školy vypravili na vlakové nádraží. Cesta vlakem byla dlouhá a únavná, a tak se každý musel zabavit tak, jak nejlépe uměl.

Jakmile jsme se dostali na místo noclehu, čekalo nás příjemné překvapení. Ubytování bylo sice o něco dražší, ale myslím, že to stálo za to. Na rozdíl od minulého roku jsme totiž místo na ubytovnu zamířili do čtyřhvězdičkového hotelu. Pokoje vyhlížely velice pěkně, dokonce nás uvítaly čaje a káva na pokoji zdarma. Nechyběla ani televize. Když jsme si odložili batohy, vydali jsme se do města. Zrovna probíhal nějaký festival, proto když jsme prošli Prašnou bránou, čekaly na nás stánky, a dokonce i živé sochy a bublináři. Když jsme trhy opustili, mnohé z nás upoutala drahá auta nebo staří veteráni. Když už jsme měli dost náměstí, vyšli jsme zase dál. Cestou jsme slyšeli spoustu cizích řečí a viděli snad všechno. Od lidí v burce až po krotitele hadů. Prošli jsme pražské památky a unavení se vrátili zpátky do hotelu.

Ráno nás čekala návštěva nákupního Centra Chodov, což je centrum velké asi jako tři Centra Zlín vedle sebe. Tam jsme dostali čtyři hodiny rozchod. Poté jsme šli i do obchodního domu, který patří k jednomu z prvních v Česku. Ke konci výletu jsme byli „unakupování“ a unavení. Na nádraží jsme si vyzvedli batohy a měli poslední rozchod v posledním nákupním centru, který ale většina z nás nevyužila, a potom se vydali na cestu zpátky. Vlak měl 40 minut zpoždění, a tak se na nás únava podepsala. Proto se moc nedivím, že nás do školy další den přišlo jen patnáct. Celkově si ale myslím, že se jednalo o pěkný výlet bez problému (až na třískání dveřmi kvůli průvanu).

Vendula Manová 8. A

Školní akce

Školní výlet 8. A - Praha

Školní akce

Školní výlet 6. C a 7. D

Tři slova: BYLA TO BOMBA. Co víc k tomu mám říct? Navštívili jsme lanové centru Baldovec a pak jsme se přemístili do laser arény. V lanovém centru šla první 7. D zdolat horolezeckou stěnu a pak „lanovat“, zatímco 6. C střílela z luku. Asi po hodině a půl jsme se vystřídali.

Oběd jsme si dali v místní restauraci. Někteří si objednali kuřecí řízek s bramborovou kaší, jiní si pochutnali na smaženém sýru s hranolky a tatarkou.

Po obědě už na nás čekal autobus, který nás zavezl až k budově laser arény.

Každý si zahrál dvě laser game – jednu hru v akční a druhou v taktické aréně.

Natalie Körberová, 6. C; Marie Macháčková, 6. C

Školní výlet 7. C

29. května v osm hodin se sešly 7. C a 7. A před školou, kde čekaly na autobus, který je měl odvézt do Brna na výlet. Autobus dorazil a nastoupili jsme. Čekala nás hodinová cesta do science centra Vida v Brně, kde jsme dostali hodinový rozchod, a tak jsme si mohli všechny věci osahat a vyzkoušet na vlastní kůži. Poté pro nás byla připravena science show, na které nám dva vědci ukazovali pokusy s tekutým dusíkem a mnohé jiné.

Po zajímavé vědecké show nás autobus odvezl do laser arény. Tam jsme se rozdělili do družstev po pěti. Každé družstvo si vyzkoušelo obě dvě arény, jedna byla malá a druhá velká. Mně osobně se dařilo lépe v té menší aréně, kde jsem skončil šestý. Než jsme se stihli vydýchat, seděli jsme v autobuse směrem Olympie, v níž nás čekal hodinový rozchod. Jako většina mých spolužáku jsem první šel do McDonaldu a potom jsem následoval spolužáka, který si nakupoval počítačové hry. Ta hodinka v Olympii uběhla tak rychle, že jsme ji nestihli projít celou. Ale i přesto byl výlet BOŽÍ!

Jan Kočenda, 7. C

Pranostiky

Pranostiky na červen

Když v červnu severní větry vějí, tu se bouřky opožďují.

V červnu deštivo a chladno způsobí rok neúrodný snadno.

Co v červnu nedá do klasu, červenec nažene v času.

Jak červen teplem září, takový bude i měsíc září.

Jaký červen, takový i prosinec.

Je-li červen mírný, nebude v prosinci mráz silný.

Červen stálý - prosinec dokonalý.

Jaká parna se v červnu dostaví, tak se i prosincové mraky postaví.

Červen červený jako z růže květ.

Natálie Körberová 6. C, Marie Macháčková, 6. C

Básnička

Básnička na konec školního roku

Po roce těžké dřiny
přišly zas letní prázdniny.
Už žádná čeština
či další nudná hodina.
Dva měsíce pohody
na chatě i u vody.
Teď už žádné učebnice,
nechceme se učit více.
Chceme nové zážitky,
nejen hrát si s pravítky.
Chvilí bez školy si žít,
volno budeme zas mít.
Až se v září vrátíme,
a všichni víme, že musíme,
můžeme mluvit o dovolené,
vyprávět historky spokojené,
jak byli jsme v moři nebo obléhali souš,
od toho přece prázdniny jsou.

Vendula Manová, 8. A

Významné dny

Významné dny na červen

1. 6. Mezinárodní den dětí
2. 6. Mezinárodní den čistého ovzduší
5. 6. Mezinárodní den ptačího zpěvu
5. 6. Den rozvoje a vzdělání dospělých
5. 6. Světový den životního prostředí
8. 6. Mezinárodní den oceánů
12. 6. Světový den proti dětské práci
14. 6. Světový den dárců krve
16. 6. Evropský den židovské kultury
21. 6. Mezinárodní den trpaslíků
23. 6. Světový den házené
23. 6. Mezinárodní olympijský den
27. 6. Světový den rybářství

Jan Kočenda, 7. C

Úspěchy v soutěžích

V letošním školním roce sklidily dvě žákyně naší školy velký úspěch v literárních soutěžích. Barbora Suchánková z 9. A obsadila třetí místo v literární soutěži „Utíkej! Rychle, utíkej!“ a Barbora Rokytová ze 7. B se v krajském kole soutěže „Píšu povídky, píšu básně...“ umístila na první příčce. Všechná vám přináší povídky obou děvčat.

Utíkej, rychle utíkej!

„Noci spanilá, dej mi štěstí do klína. Ať mohu zítra zas spát doma. Noci spanilá, dej mi...“ říkala tiše Felica, která šla temným hvozdem pro trochu dříví, aby si mohla doma zatopit. Zapomněla si ho nanosit ještě za světla. Věděla, že temnému hvozdu je nejlepší se vyhnout, a zvláště v noci. Povíдалo se, že kdo se tam vydal, už se nikdy nevrátil.

Felica se snažila jít, jak nejtišeji uměla. Větve brala výhradně ze země, neodvážila se ani jednu zlomit na dva kusy nebo ji ulomit ze stromu. Měla strašlivý strach a při každém poryvu větru jí byla zima. Drkotala zuby, třepaly se jí ruce a kolena. Neustále se dívala okolo sebe, jestli se v té temnotě něco nepohne, ale jelikož byla obyčejný smrtelník, neměla žádné vidění ve tmě ani nic podobného. Slyšela už o lidech s nočním viděním, ale ti se prý za úplňku měnili v ohavné stvůry podobné vlkům. Vtom jí něco napadlo a podívala se na oblohu.

„A sakra!“ zaklela, protože na obloze se jasně třpytil měsíc v úplňku a jasně osvětloval celý temný hvozd. „Musím si pospíšet, nebo se nedožiju zítřka.“

Začala běžat po lese sem a tam a sbírat větvičky, kde se dalo. Tu vzala, tamtu zase přelomila. Ze strachu, že ji vyčmchá nějaká zrůda podobná člověku s chlupy a čumákem vlka, přestala přemýšlet nad tím, co dělá. Rozhlédla se okolo sebe a rychle se zase vrátila ke své práci.

Naráz však ztuhla. Naskočila jí husí kůže a po zádech jí přešel mráz. Její jemné chloupky na krku se jí naježily. Přestala pracovat rukama a narovnála se. Cítila za sebou něčí dech. Upustila košík a zaslechla tiché zavrčení. Srdce se jí málem zastavilo, vyschlo jí v krku. Její tep se rychle zvedl.

Chvilí jen tak stála a čekala, kdy se to stane, ale nic nepřicházelo. Pomalu se otočila. Ale za ní nic nebylo. V první chvíli ji to překvapilo. Zdálo se jí totiž, že

je za ní nějaká stvůra nebo co. Tep se jí zklidnil, ale věděla, že nemá vyhráno. Mohlo se jí to jenom zdát, nebo taky ne.

Zvedla košík a začala znovu sbírat. Všude bylo ticho a klid. Nahánělo jí to hrůzu, protože jediné, co slyšela, bylo její srdce, které jí divoce bilo, a její dech.

„Noci spanilá, dej mi štěstí do klína. At'...“ začala si znovu tiše říkat říkanku, kterou jí už od malička učila její matka. Košík byl už víc jak z půlky plný.

„To by mohlo stačit,“ řekla si a zvedla se ze studené země. Otřepala si sukni, kterou měla v místě kolen špinavou od hlíny, jak klečela a sbírala. Vyšla na pěknou pěšinku a chtěla se vydat co nejrychleji domů. Nohy jí však zduřevněly a košík upustila na zem. Oči měla vytřeštěné přímo před sebe.

„To není možné!“ řekla a přitom hleděla do žlutozelených očí, které lačnily po krvi.

Před ní se tyčila obrovská chlupatá stvůra. Měla podobu obrovského vlka s dlouhými drápy a velikými tlapami. Její tesáky se ve světle měsíce třpytily jako ty nejkrásnější perly světa.

Felica začala pomalu ustupovat. Krůček po krůčku. Ta nestvůra, která na ni hleděla krvežíznivýma očima, vrčela. Felica se otočila a rozběhla se, jak nejrychleji dovedla. Nestvůra zařvala, až Felica málem ohluchla.

„Bože, co je to za stvůru?“ říkala si v duchu Felica, jak se snažila prchat, jak nejrychleji uměla. Nestvůra se za ní rozběhla s takovou vervou, že porazila i několik mladých stromků, které jí stály v cestě. Bylo to učiněné monstrum vyvrhnuté z pekel.

Felica běžela, co jí nohy stačily, ale ta stvůra ji velmi brzo začala dohánět. Vyšplhala tedy na strom, jak nejvýš to šlo. Podívala se dolů pod sebe. Nestvůra stála u stromu, na kterém dívka byla, a rozhlížela se. Zavěťila, jestli neucítí její pach. Štěstí stálo na Felicině straně, byla proti větru. Dívala se na nestvůru shora a čekala, co se bude dít.

To monstrum se náhle podívalo nahoru, ale Felica stihla uhnout pohledem. Nestvůra za chvíli odběhla a rozhostilo se naprosté ticho. Chvíli čekala, jestli ji ta potvora nechtěla jen obelstít. Podívala se nahoru nad sebe. Hvězdy nad ní plavaly v temném moři, které vypadalo, jako by chtělo utopit každou zbloudilou duši. Ještě chvíli nehybně seděla, než se odvážila pomalu slézat dolů. Slézala tak tiše, aby nepřivolala nechtěnou pozornost. Byla už skoro na zemi, zbývalo jí jen pár větví a byla by dole. To monstrum se však náhle vynořilo z křoví a skočilo po ní, jen cvaklo zuby. Byla však pořád mimo jeho dosah.

Felica vykřikla, protože jí noha uklouzla, a začala padat. Už viděla to ohavné stvoření, jak míří směrem nahoru a z její otevřené tlamy se linul zápach.

Na poslední chvíli se však chytla větve, která byla tak vysoko, že na ni bylo to monstrum krátké. Chytlo jen kus její sukně, který se utrl jako cár papíru.

Když obluda dopadla, zem se zatřásla a Felica cítila, jak se dokonce i ten mohutný strom, na němž se držela jednou rukou, zachvěl pod vahou toho tvora. Bylo to děsivé. Nikdy nic takového neviděla, jen slyšela hrůzostrašné povídky a jedné se teď stala součástí.

Obluda po ní vyskočila znovu. Mimo. Byla na ni moc vysoko. Felica se chytla i druhou rukou mohutné větve. Snažila se vytáhnout nahoru, ale na to byla příliš slabá. Byla to prostá dívka. Obrovský vlk po ní skočil znovu. Napřáhl tlapu a seknul ji do nohy, div jí ji neutrl. Skoro jí ukousnul i druhou nohu, kdyby ji nezvedla a neuštědřila mu pořádnou ránu do čumáku.

Obrovský vlk zakňučel a dopadl na záda. Když se zvedl, otřepal se a pořádně zavrčel, protože se rozzuřil. Skočil po Felice znovu a ta mu uštědřila druhou ránu, tentokrát do oka. Trochu se usmála, že má aspoň trochu navrch. Říkala si, že ten tanec dupák, který se naučila loni na Slavnostech jara, nebyl až tak k ničemu. Musíte mít pořádnou páru v nohou, abyste udělali patou aspoň malý důlek do tvrdé hlíny, která je zmrzlá po kruté zimě. Věděla však, že nemá vyhráno.

Obludu další rána ještě víc rozzuřila a začala narážet do stromu, který se začal otřásat. Felica začala být zoufalá. Noha ji bolela. Byla to pořádná rána. Kdyby se nedržela oběma rukama, určitě by ji ta stvůra svalila na zem. Ty otřesy byly čím dál větší a zuřivější. Dlouho už se neudrží, brzy se pustí a co potom?

Ruce jí začaly klouzat. Podívala se dolů, pod ní bylo křoví, ve kterém by přistála měkce, ale co ta potvora? Když se pustí, tak po ní skočí a její život tak skončí.

Musela to zkusit. Zavřela oči a pustila se. Začala padat dolů a čekala na svůj osud.

Rozpřáhla ruce a vzpomínala na to, jak žila, a připadalo jí, že žila špatně. Dala si slib. Slib, že když přežije tuhle noční můru, změní se.

Nestvůra ji zpozorovala a skočila. Měla ji už skoro v tlamě, ale byla tak natěšená, že ji sežere, že si nedala pozor. Narazila do větve stromu a dopadla vedle Felici do křoví.

Felica otevřela oči. Nemohla uvěřit tomu, že jí to vyšlo. Děkovala Bohu na sto tisíckrát. Ale co ta potvora? Kde je? Nic neslyšela. Na nic nečekala, zvedla se a začala utíkat k domovu.

„Utíkej! Rychle utíkej!“ znělo jí v hlavě pořád dokolečka. S dost poraněnou nohou to šlo dost těžce.

Ohlédla se, jestli tu potvoru neuvidí, jak za ní běží, ale nic. Nezastavovala se, utíkala, co jí síly stačily a noha dovolila. Už viděla okraj lesa. Když vyběhla z lesa, svalila se na zem. Vběhla do své chalupy a zabezpečila dveře závorou,

kteřou tam nechal dát její otec, protože věděl, jak je temný hvozd nebezpečný. Odstoupila ode dveří a čekala, že se do nich začne dobývat ta stvůra. Ale nic se nedělo. Vzala sirky a svíčku. Snažila se ji zapálit, ale s třesoucíma rukama se to dělá těžko. Konečně se jí to podařilo. Vyčistila si ránu a začala hledat léčivou mast. Její matka ji dostala od mága. Namazala si ránu, která trochu zabořela a hned zmizela. Lehla si na postel a okamžitě usnula.

Když se probudila, bylo už světlo. Musela se však vrátit do lesa. Nechala tam košík s dřívím. Když ho v lese našla, uslyšela něco podobného křučení. Šla po zvuku, až se dostala ke stromu, na kterém málem umřela, a tu stvůru uviděla pod ním ležet. Všimla si, že má nohu chycenou do lovecké pasti.

Chtěla se rozběhnout zpátky a zavolat lovce, ale vzpomněla si na svůj věčejší slib. Zhluboka se nadechla a sebrala veškerou odvahu. Vyšla z úkrytu a obluda na ni pohlédla a zavrčela. Felica ji obloukem obešla k její chycené noze. Natáhla ruce. Vlk tiše zavrčel. Ucukla. Vřchopila se, chytla past a začala ji od sebe odtlačovat. Snažila se ji roztáhnout, co to šlo, aby mu mohla uvolnit nohu.

Konečně se to povedlo, ale nic se nedělo. Čekala, že po ní ta obluda skočí a sežere ji, ale místo toho se na ni dívala. Felica si utrhla kus hadru ze sukně a chtěla té potvoře očistit ránu, ale ta nohou ucukla. Pokusila se o to znova a tentokrát uspěla. Začala jí čistit poraněné místo od krve. Pak sáhla do kapsy a potřela ho tou léčivou mastí.

Vlk trochu zakňučel a pak se postavil. Díval se Felice do očí a trochu vřcel. Felica natáhla ruku a odvrátila pohled. Vlk k ní přičichl a přitiskl na svou mohutnou hlavu. Měl hebkou sametovou srst. Srdce se jí zalilo divokostí a viděla duši toho tvora. Byla nespoutaná a divoká. Vlk se od ní odtáhl a naposled jı pohlédl do očí a rozběhl se pryč. Slyšela to, kvůli čemu zmizel. Lovci.

“Utíkej! Rychle utíkej!” řikala si pro sebe tiše. Na tento zážitek nikdy nezapomen...

Barbora Suchánková, 9. A

Nickiho vlak

Už je mi sice 82 let a už jsem toho spoustu zapomněla, ale přece si ještě pamatuji svoje poslední loučení s maminkou. Bylo pondělí, jestli si dobře vzpomínám, a trochu mrholilo, ale na přeplněném pražském nádraží to ani nešlo poznat. S maminkou jsem na nádraží přišla kolem druhé hodiny a na nástupišti to bylo jak na bleším trhu. Chvíli jsme s maminkou stály na jednom místě, potom se ke mně naklonila a řekla: „Zůstaň tu a hlíděj kufr, něco musím zařídít, hned se vrátím.“ Lehce mě políbila na tvář a hbitě se začala prodírat davem. Já jsem si sedla na kufr a pozorovala lidi.

Něco však bylo zvláštní. Na nástupišti byly skoro samé děti. Velké, malé, miminka i děti v pubertálním věku. Dospělých tam byla jen hrstka. Vlákem jsem jela už několikrát a vím, že na nástupišti je vždycky více dospělých. V ten den tomu však bylo jinak. Asi po dvaceti minutách se maminka vrátila zpátky a držela v ruce nějakou cedulku s čísly. Chtěla jsem se zeptat, co je to za cedulku, ale než jsem stačila něco říct, maminka mi dychtivě řekla: „Tuhle cedulku nesmíš ztratit, bez ní tě do vlaku nepustí,“ a připnula mi cedulku na kabát. Potom vzala kufr a mě za ruku a snažila se prodrat mezi lidmi k obrovské parní lokomotivě. Když jsme se dostaly k lokomotivě, zeptala jsem se maminky, proč je na nástupišti tolik dětí. Maminka mi však neodpověděla. Možná proto, že byl na nástupišti veliký hluk, nebo taky neznala odpověď. Najednou si maminka klekla, aby mi viděla do očí, a řekla mi něco, co nikdy nezapomenu: „Alžbětko, teďka pojedíš na nějaký čas k tetě do Anglie, jmenuje se Clarie Smithová. V cizině se naučíš spoustu jazyků a získáš spoustu zkušeností.“ Řekla to tak rychle a ve zmatku. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, co vlastně řekla. „A pojedíš se mnou?“ zeptala jsem se a doufala, že řekne ano. „Bohužel nepojedu, Bětuško, ale budu na tebe myslet,“ řekla se slzami v očích. „A navštívíš mě?“ zeptala jsem se zoufale. Nikdy jsem bez maminky nikde tak dlouho nebyla, bez ní to nezvládnou. „Asi taky ne,“ řekla a slzy se jí roztekly po tvářích, „ale pokusím se!“ Rozplakala jsem se taky. Maminka mě objala a zašeptala mi do ouška: „Mám tě moc ráda, Bětuško, jsi statečná holka, zvládneš to!“ Dojatě mi pověděla a dala mi polibek na tvář. „Já tě mám taky ráda,“ opětovala jsem polibek. Náhle nastal na nástupišti obrovský zmatek. Všechny děti začaly nastupovat do vlaku a já musela taky. Rychle jsem vběhla do kupé a vystrčila hlavu z okénka, abych viděla mámu. Náhle jsem maminku spatřila. Stála u lampy a mávala na mě. Taky jsem začala mávat a znovu se rozplakala. Vlák se začal rozjíždět a maminka se vzdalovala stále dál a dál, až nakonec zmizela úplně. V Londýně mě teta Clarie vychovala jako vlastní a až od ní jsem se dozvěděla, že maminku už nikdy nevidím. V Anglii jsem žila do svých dvaceti let a pak se vrátila do rodné země a zde založila rodinu.

Tímhle příběhem moc děkuji muži jménem Nicholas Winton, děkuji za šanci žít.

Barbora Rokytová, 7. B

Osmisměrka

J	J	P	E	S	K	T	V
E	☺	O	Š	E	E	Š	L
Z	N	D	R	S	N	P	Č
E	A	E	A	K	O	I	Á
V	M	B	V	S	Š	C	K
Č	R	Í	A	Á	I	Í	T
Í	B	G	V	☺	B	☺	R
K	O	L	I	E	O	S	☺
M	D	☺	Č	C	H	R	T

PES, JEZEVČÍK, BÍGL, ČIVAVA, KOLIE, DOBRMAN, BIŠONEK,
BASET, JORKŠÍR, VLČÁK, CHRT, ŠPIC

Jaké číslo má na dresu Jaromír Jágr?

.....

Natálie Körberová, 6. C; Marie Macháčková, 6. C

Pro legraci

Vtipy o škole

Na rodičovském sdružení: „A nezlepšil se náhodou můj syn?“
„Ale jistě, váš podpis již falšuje daleko lépe.“

„Nechci vás strašit, pane učiteli,“ říká student, „ale tatínek říkal, že jestli nezačnu nosit lepší známky, dostane někdo pěkný výprask.“

„Pepíčku, řekni dvě zájmena.“

„Kdo, já?“

„Výborně, Pepíčku.“

Ptá se otec otce: „Tak, jak se daří vašemu klukovi?“ „No, ujde to, ale raději stále chodím na třídní schůzky pod falešným jménem.“

„Tak co, Michale, jak dopadlo vysvědčení?“ chce vědět maminka.

„To je přece vedlejší, mami, hlavně že jsme zdraví!“

Jan Kočenda 7. C

Redakce

Věra Ondrušková, Ivana Směšná, Natálie Körberová, Marie Macháčková,
Michaela Grebeňová, Denisa Kneslová, Jan Kočenda, Vendula Manová,
Markéta Sedlářová

Všechnálek / 10. číslo / roč. 2014–2015 / vyšlo 23. června 2015

Na další číslo se můžete těšit na začátku školního roku 2015/2016.